

HLADNA PIETETNA SLOVESTNOST

Moralo je miniti kar nekaj dni po pietetni slovesnosti v Hudi jami v ponedeljek, 3. oktobra 2016, da sem se lahko nekoliko duševno pomirila in napisala to pismo.

Dogodek pred Hudo jamo je bila pogrebna slovesnost ob prenosu posmrtnih ostankov žrtev komunističnega nasilja, pobitih v Hudi jami ali pa tudi pozneje prinesenih od drugod oz. iz okoliških rovov in posameznih grobov po gozdovih, po nalogu Zorana Poliča 18. maja 1945.

Sedaj pa to v Maribor!

Slovesnost se je začela s cerkvenim obredom, ki ga je vodil ob navzočnosti nekaterih duhovnikov celjski škof Stanislav Lipovšek. Njegov nagovor je bil za vse zbrane, posebno pa nas svojce žrtev, blagodejen obliž na naša žalostna srca. Škoda le, da gospod škof na tem mestu ni omenil še, da si prizadeva za pokop posmrtnih ostankov žrtev na Teharjah, od koder so bile pahnjene v smrt. Ali je bila za to kriva navzočnost gospoda Pahorja, predsednika države, ali morda še koga drugega?! Ugotavljali smo, da gre morda le za kak dogovor, ki ga vsi ne smemo poznati. Spraševali smo se med seboj, ali naša čustva tu nič ne pomenijo. Ali naj verjameмо, da bo Teharski park urejen čez eno leto?

Naj se vrnem k sami slovesnosti pred Hudo jamo. Zakaj je bil za to določen ponedeljek – delovni dan?

Tudi ponujanje roke gospoda Pahorja nekaterim navzočim, predvsem politikom, ni v celoti uspelo. Sprejeli so jo zlasti tisti, ki so stali tam spredaj, svojci, ki so stali za njimi, pa tega niso bili deležni. Sama sem stala na željo znanca na koncu prve vrste, zato je Pahor ponudil roko tudi meni. Jaz pa sem njegovo roko odklonila, kar mi je kljub poznavanju bontona narekovalo srce. Saj to je moja pravica, mar ne?!

Zdaj pa o govorih. Govora g. Sušnika, še manj pa g. Dežmana nista dosegla naših src, saj najbrž nista prihajala iz njunih src. Temu se sicer ne moremo čuditi, saj najbrž nihče od njiju nima v tem peklu svojcev, pa tudi sama najbrž nista doživljala krutosti komunizma. Govor g. Pahorja prav tako ni bil tak, da bi nam, svojcem pobitih, vlival upanje, da bo vsaj to, kar naša vlada obljublja, nekoč tudi res. Navzoči svojci pa smo tudi pričakovali, da bo Pahor kot predsednik države morda le izrekel opravičilo za vse to, kar se je v revoluciji in po njej dogajalo. On lahko to stori, če si upa.

Pa kaj, ko se je Zveza borcev že oglasila, da je zanje že sama navzočnost visokih osebnosti države »vznemirljivo nevarna«. Spoštovani borci, ali se bojite resnice? Sprašujete, zakaj delamo prekope? Z njimi hočemo svoje mrtve svojce pokopati dostojanstveno, kot si zasluži vsak človek. Vaši predhodniki ali mogoče še kdo med vami, tega niso zmogli, še več, z metanjem žrtev v rove, globeli, vrtače so želeli svoje zločine prikriti. Ko pa bo prišla resnica in bodo naši mrtvi dostojno pokopani in priznani kot žrtve, si bomo lahko segli v roko in v Sloveniji bo lepo živeti.

Po omenjenih govorih je bilo nekaj kulturnega programa. Zapete pesmi so bile sicer lepe, a morda bi se našle kakšne bolj primerne. Tudi ob svečanem iznosu, moram reči tudi

dostojnem iznosu, lepe krste bi bila primerna še kaka molitev. Lahko bi bilo tudi kateremu od svojcev dovoljeno, da izlije del svoje žalosti, kar je običajno ob takih pokopih – prekopih.

Z žalostjo v srcu pa smo poslušali nekatere, ki so bolj na tiho govorili, da so v krsti v črnih vrečah tudi razčetrjena telesa. Kako pa bo takrat, ko bodo zraven sami izvajalci?!

Apel: Gospodje z vlade in NSZ: Delajte pošteno, odkrito, upoštevajte čustva svojcev, poskusite popraviti, kar so vaši predniki pa morda tudi kdo med vami (od 1941 do danes 2016 = koliko let?!; že petnajst let stari so držali orožje v rokah) zagrešili. S tem boste dosegli spravo na zemlji in odpuščanje pri Bogu, ki je edini pravični sodnik.

FANIKA VODOPIVEC, CELJE

Op. uredništva: Pismo objavljamo v skrajšani obliki.